

nævner fremmed Uld, tænker jeg ogsaa her paa den islandske. Jeg tror, det vil faa nogen Betydning, og at det vil afstedkomme nogen Vanskelighed med denne islandske Uld, der ingenlunde er bedre, men tillige noget dyrere, naar der skal foretages en Fordeling — og det gaar jeg ud fra er Meningen, at de Raastoffer, vi er i Besiddelse af, skal fordeles —, thi saa vil Forholdet jo sikkert blive dette, at alle vil søge at komme i Besiddelse af den bedste og billigste Raavare, nemlig den danske Uld. Men de har ikke alle samme Betingelser for at betale den højeste Pris; her er de gunstigere stillede, som omdanner Ulden til de finere Klædesorter. Men jeg vil her bede erindret, at som Forholdene ligger nu, hvor vi staar med ret begrænsede Varemængder, er det vistnok snarere de nødvendige, grovere Ting, der er Trang til, og man maa da endelig heller ikke glemme, at den lille Industri, som hidtil væsentligst har været henvist til at forarbejde den danske Uld, har et billigt Krav paa særligt Hensyn ved Fordelingen af denne. Det vil sikkert have sine Vanskeligheder der, men jeg mener dog, at det er paakrævet at tage dette særlige Hensyn til den mindre Industri, og vi har set, at man fra den Side ingenlunde føler sig tilfredsstillet ved det, der er sket. Man føler sig endogsaa truet i sit Erhverv derved, at Tilbageholdelseskvantumet er saa ringe, som det er. Jeg tror ikke, det gaar an i en Tid som denne at lade den mindre Industri konkurrere ud af Storindustrien, hvad enten det nu gælder Uld eller Huder og Læder; for disse sidstes Vedkommende er der jo for øvrigt i den senere Tid ligefrem foregaaet Trustdannelser. Endelig er denne Afleveringspligt hverken konsekvent eller ligelig gennemført, thi medens Afleveringspligten for Uldproducenterne er absolut, idet der kun indrømmes dem Ret til at tilbageholde et kvart Kilo for hvert Medlem af Familien — og denne Ret er endda yderligere betegnet som midlertidig, idet man forbeholder sig senere at afkræve dem ogsaa dette Kvantum —, gælder det samme ikke dem, der enten paa Grund af Fremsyn eller Kapitalstyrke har været i Stand til at forskaffe sig store Uldbeholdninger. Der staar udtrykkelig i Bekendtgørelsens § 1, at „enhver, der her i Landet ejer dansk Uld, af hvad Art nævnes kan, og som ikke selv er i Stand til med mekanisk Drivkraft at forarbejde (karte og spinde) denne“, skal aflevere. Denne Bestemmelse fritager

netop dem, som ligger med store Lagre, for at aflevere, og dette forekommer mig at være ubilligt, naar det har saa stor Betydning at faa Ulden fordelt til de forskellige Industrier. Jeg kan da navnlig tænke mig, at Smaakaarsfolk ude i Landet vil blive meget forundrede, naar de ser, at de, der er i Besiddelse af mekanisk Drivkraft, er holdte udenfor Afleveringspligten, medens man overfor dem, der vel ikke har den mekaniske Drivkraft, men maaske den forhødnede Fingerfærdighed og det fornødne Haandelag til selv at karte og spinde Ulden, strengt gennemfører Afleveringspligten ned til et kvart Kilo pr. Familiemedlem. Dette forekommer mig at være en af de Ubilligheder, som det blandt andet maa være Rigsdagen magtpaaliggende at beskæftige sig med og se at faa rettet.

Jeg skal nu gøre et Par Bemærkninger om Maaden, hvorpaa Sagen er behandlet. Det fremgaar jo klart af Lovforslagets Bemærkninger og af Indenrigsministerens Udtalelser ved Fremsættelsen, at Ministeren ikke var tilfreds med den Stilling, det staaende Landbrugsudvalg har indtaget til denne Sag, og navnlig var utilfreds med, at et Flertal af dette Udvalg paa et vist Tidspunkt og under visse Omstændigheder vægrede sig ved at paa tage sig Medansvaret for denne Ordning og udpege Medlemmer til et Uldnævn. Jeg kan i og for sig ikke forstaa, at dette kan være overraskende for Ministeren, thi jeg maa genkalde i Erindringen, at det staaende Landbrugsudvalg ved Nedsættelsen af Ministeren udtrykkelig er betegnet som Ministeriets Raadgiver i Landbrugsspørgsmaal, og endelig skal jeg bringe i Erindring, at Landbrugsudvalget — for at benytte en Vending af Indenrigsministeren — indenfor sit Forretningsomraade varetager Landbrugets Interesser som Producent af Raavarer og som Forbruger af Industriprodukter. Naar dette nu er Tilfældet, og naar dette Udvalg ikke blev spurgt om denne Sag og navnlig ikke om det mest indgribende ved Sagen, nemlig Afleveringspligten, saa forekommer det mig, at det er ret selvfølgelig, at det paa Sagens daværende Trin ikke ønskede at blive medansvarligt for dens Ordning og derfor vægrede sig ved at udpege Medlemmer til Uldnævnet. Jeg synes ikke, at Ministerens Henvisning til, at der i det staaende Landbrugsudvalg sidder 3 Medlemmer af den overordentlige Kommission, er nogen Undskyldning for at undlade at gaa til det staaende Land-